

и различни ястиета, а обѣдватъ въ училището. И ето, кога нѣкоя кокошка, гжска или мисирка измжти пилета, мисирчета или патета, то Хаджи Генчо се качи на трибуната и захване да говори на ученицитѣ си: „Ето, мои деца и ученици, че нашата кокошка излюпи единадесѣтъ пилета; азъ на всинца ви ще харижа по едно пиленце; ала и вие трѣбва да ми бждете благодарни и да храните своитѣ храненичета, колкото се може повече“.

Децата съ радостъ хранятъ пилетата, и съ голѣмо удоволствие забелязватъ, че храненичетата растатъ и гоятъ се; но една заранъ най-хубавото, най-тлъстото и най-голѣмото пиле се изгубва — като че ли е въ земята потънало. Момченцето търси своето скжпоценно хранениче, за да го нахрани, да го помилва, да го погледа; но всичкитѣ му мъжки и старания оставатъ напразни, защото това хранениче въ това сжщо време, както се види, се вари въ черното котле съ червеното превизло; а хаджи Генчо, като нѣкой ахчия по турскитѣ конаци, съ лъжица въ ржка ходи около котлето и крѣска на баба хаджийка: „Притури малко масълце . . . И червенъ пиперець би трѣбвало още малко, — мъ-ъ-ничко! Отваряй си зъркалитѣ, защото огънятъ е голѣмъ, и лукътъ може да прегори . . . Не туряй много дърва, хаджийке: по-добре е, когато госбата се вари полегичка . . . Оризътъ за чорбата трѣбва да се очисти добре! Помнишъ ли, челани щѣхъ да си изкъртя единъ зжбъ отъ тоя проклети оризъ? А кой е мислилъ, че и въ сърмата има камъне!“

Момченцето отишло съ плачъ при хаджи Генча и говорило му: „Дѣдо хаджи, знаешъ ли, какво премеждие ми е минало презъ главата. Зна-